

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și al Institutului European din România (www.ier.ro). Permișiunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and the European Institute of Romania (www.ier.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

Traducere din limba franceză

Curtea Europeană a Drepturilor Omului

Secția a III-a

HOTĂRÂREA

din 26 iulie 2007

în Cauza Dorneanu împotriva României

(Cererea nr. 1818/02)

Strasbourg

Hotărârea devine definitivă în condițiile prevăzute în [art. 44](#) alin. (2) din Convenție.

Poate suferi modificări de formă.

În Cauza Dorneanu împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a III-a), statuând în cadrul unei camere formate din:

Doamna E. Fura-Sandström, președinte,

Domnul C. Bîrsan,

Doamna A. Gyulumyan,

Domnii E. Myjer,
David Thor Björgvinsson
Doamnele I. Ziemele,
I. Berro-Lefevre, judecători,
și domnul S. Quesada, grefier de secție,
după ce a deliberat în camera de consiliu, la data de 5 iulie 2007,
a pronunțat următoarea hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află cererea nr. 1818/02, introdusă împotriva României de un cetățean al acestui stat, doamna Claudia Dorneanu (*reclamanta*), care a sesizat Curtea la data de 21 august 2001 în temeiul [art. 34](#) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Reclamanta este reprezentată de doamna G. Oprișan, membră a unei asociații de apărare a drepturilor omului. Guvernul român (*Guvernul*) a fost reprezentat de agentul său, doamna Roxana Rizoiu, apoi de doamna Ruxandra Pașoi, co-agent, de la Ministerul Afacerilor Externe.

3. Reclamanta s-a plâns în temeiul art. 6 alin. 1 din Convenție și 1 din Protocolul nr. 1, de neexecutarea de către administrație a unei sentințe definitive care ordona eliberarea unui titlu de proprietate asupra mai multor terenuri.

4. La 24 martie 2005, Curtea a hotărât să comunice Guvernului român cererea. Prevalându-se de dispozițiile [art. 29](#) alin. 3 al Convenției, ea a decis că admisibilitatea și fondul cauzei vor fi examinate împreună.

ÎN FAPT

I. Circumstanțele cauzei

5. Reclamanta s-a născut în 1992 și locuiește la Bacău.

6. În 1991, în baza Legii nr. 18/1991 a fondului funciar, reclamanta a cerut comisiilor locale și județene de aplicare a acestei legi (în continuare denumite « comisia locală » și « comisia județeană ») reconstituirea dreptului său de proprietate asupra unui teren de 4,5 hectare, din care o livadă de 1,89 hectare, ce a aparținut până la naționalizare părinților săi. Cererea sa nu a fost admisă decât în parte.

7. În urma contestației reclamantei, printr-o sentință definitivă din 20 martie 1992, Judecătoria Botoșani a condamnat comisia județeană să reconstituie dreptul de proprietate al reclamantei asupra unui teren de 4,5 hectare, situat în perimetrul localității Roman. La o dată neprecizată în 1992 reclamanta afirmă că a intrat în posesia terenului în conformitate cu sentința menționată anterior.

8. Printr-un proces-verbal din 22 iunie 1995, pe care reclamanta a refuzat să-l semneze, autoritățile locale au încercat să o pună în posesia mai multor terenuri totalizând 4,51 hectare. Refuzul reclamantei s-a bazat pe faptul că prin acest proces-verbal autoritățile locale doreau să-i atribuie alte terenuri decât cele pe care le poseda deja.

9. La 11 august 1997, comisia județeană a atribuit mai multor terți un titlu de proprietate asupra unei livezi de 0,7 hectare situată în locul denumit *Zamca*.

10. Printr-o acțiune înaintată împotriva comisiilor județeană și locală și a terților menționați anterior, reclamanta a cerut anularea titlului de proprietate a terților, atribuirea unui titlu de proprietate asupra terenurilor pe care pretindea că le deține în baza sentinței din 20 martie 1992, precum și o nouă punere în posesie a acestor terenuri.

11. Printr-o sentință din 29 ianuarie 1999, Judecătoria Botoșani, considerând că terților li se atribuisse pe nedrept parcela de 0,7 hectare, a anulat titlul contestat. El a condamnat cele două comisii să elibereze reclamantei un titlu de proprietate asupra mai multor terenuri situate în locurile denumire: *Joian* (2,43 hectare), *Zamca* (1,89 hectare) și *Vatra Satului* (0,18 hectare). Instanța a ordonat punerea în posesia acestor terenuri a reclamantei, precizând amplasamentul și delimitarea lor.

12. Această sentință a devenit definitivă în urma respingerii, prin două hotărâri din 2 martie 2000 și 23 februarie 2001 ale Tribunalului județean și ale Curții de Apel Suceava, a apelului și recursului formulate de comisia locală și de terți.

13. La 25 iulie 2001, reclamanta a fost pusă în posesia a 4,5 hectare, din care 2,5 hectare la *Joian*, 1,89 hectare la *Zamca* și 0,1 hectare la *Vatra Satului*. Cu toate acestea, amplasamentul lor nu respecta decât parțial dispozitivul sentinței din 29 ianuarie 1999. Reclamanta a semnat un document care indica amplasamentul acestor terenuri, dar în decembrie 2001 l-a contestat, invocând că fusese indusă în eroare de autoritățile locale. În ianuarie 2002 biroul județean al cărții funciare a înapoiat procesul-verbal Primăriei din Roman pe motiv că era greșit.

14. La 5 noiembrie 2002, după ce a studiat mai multe propuneri ale comisiei locale, comisia județeană a eliberat reclamantei un titlu de proprietate asupra unor terenuri totalizând 4,5 hectare. La 16 decembrie 2002, comisia județeană a modificat titlul deoarece nu respecta amplasamentele menționate prin dispozitivul sentinței din 29 ianuarie 1999.

15. O nouă modificare a intervenit la 19 noiembrie 2003. În această ultimă versiune figurau trei parcele având suprafața totală de 2,44 hectare în locul denumit

Joian, două parcele grupând 1,88 hectare în locul denumit *Zamca* și două parcele totalizând 0,18 hectare în locul denumit *Vatra-Satului*. În privința terenului situat în acest ultim loc, contrar dispozitivului din 29 ianuarie 1999, care indica faptul că terenul reclamantei se învecina la est cu terenul unui terț, M.V., în titlul de proprietate terenul atribuit reclamantei se învecina cu o șosea comunală.

16. Printr-o acțiune civilă introdusă la 20 mai 2002 în fața Judecătoriei Botoșani, reclamanta a cerut condamnarea la plata unei amenzi a primarului pentru refuzul de a întreprinde demersurile legale pentru ca un titlu de proprietate să-i fie eliberat asupra terenurilor pe care le deținea în baza sentinței din 29 ianuarie 1999.

17. La 20 ianuarie 2003, instanța a condamnat primarul la plata către stat până la data executării sentinței a unei amenzi de 100.000 lei românești (echivalentul a circa 3 euro) pe zi de întârziere. Instanța a considerat că primarul omisese cu bună știință să completeze corect procesul-verbal de punere în posesie și să transmită acest document autorităților competente să elibereze reclamantei titlul de proprietate.

18. În urma apelului primarului, această sentință a fost confirmată printr-o hotărâre a Tribunalului județean Botoșani din 31 octombrie 2003.

19. Printr-o hotărâre din 17 februarie 2005, Curtea de apel Suceava a admis recursul primarului și a respins acțiunea reclamantei. Curtea de Apel a reținut că titlul de proprietate respecta dispozitivul sentinței din 29 ianuarie 1999, cu excepția delimitării în partea de est a terenului situat în locul denumit *Vatra Satului* și unei parcele de 100 m² din terenul situat în locul denumit *Zamca*. Cu toate acestea, a considerat că aceste diferențe nu erau de natură să implice răspunderea primarului. În privința terenului situat la *Zamca*, Curtea de apel a constatat că primarul indicase faptul că diferența era rezultatul

extinderii unei șosele comunale și că un teren echivalent fusese atribuit reclamantei în schimb. În ceea ce privește terenul care se află la *Vatra satului*, Curtea de apel a considerat, pe baza actelor aflate la dosar și în special a expertizelor prezentate, că sentința din 29 ianuarie 1999 delimitase incorect acest teren. Ea a constatat că în realitate era imposibil să se repartizeze reclamantei un teren învecinat la est cu terenul lui M.V.

20. Între timp, la 14 iunie 2001, reclamanta a depus o plângere împotriva primarului pentru neexecutarea sentinței din 29 ianuarie 1999. Ordonanța de neîncepere a urmăririi pronunțată de parchet în favoarea primarului la 20 septembrie 2001 a fost anulată, în urma contestației reclamantei, de Tribunalul județean Botoșani. Printr-o ordonanță din 30 martie 2004 parchetul a pus din nou capăt urmăririi. În urma contestației reclamantei, printr-o sentință din 14 ianuarie 2005, Judecătoria Botoșani a trimis dosarul la Parchet pentru o anchetă suplimentară. Parchetul a înaintat apel împotriva acestei sentințe. Părțile nu au oferit informații decât la sfârșitul acestei proceduri.

21. Reclamanta a înaintat de asemenea o plângere penală și o acțiune civilă împotriva terților cărora li s-a atribuit în 1997 titlul de proprietate asupra terenului situat în locul denumit *Zamca*. Ea i-a acuzat de furt, distrugere și încălcare a dreptului de proprietate. Părțile nu au oferit precizări decât la încheierea acestei proceduri.

22. Printr-un antecontract din 22 octombrie 2003, reclamanta s-a angajat să vândă unui terț o parcelă de 2,43 hectare din terenul situat în locul denumit *Joian*. La 16 februarie 2007 terțul cumpărător a încheiat cu un alt terț un contract de luare în arendă pentru 49 de ani.

II. DREPTUL INTERN PERTINENT

23. Legea nr. 18/1991 a fondului funciar

Articolul 8

Stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor care se găsesc în patrimoniul cooperativelor agricole de producție se face în condițiile prezentei legi, prin reconstituirea dreptului de proprietate sau constituirea acestui drept.

De prevederile legii beneficiază membrii cooperatori care au adus pământ în cooperativa agricolă de producție sau cărora li s-a preluat în orice mod teren de către aceasta, precum și, moștenitorii acestora (...)

Articolul 11

“(1) În scopul stabilirii dreptului de proprietate prin reconstituirea sau constituirea acestuia, (...), în fiecare comună, oraș sau municipiu, se constituie o comisie condusă de primar.

(2) Comisiile locale vor funcționa sub îndrumarea unei comisii județene, numită prin decizia prefecturii și condusă de prefect.

(3) Comisia județeană este competentă să soluționeze contestațiile și să valideze sau să invalideze măsurile stabilite de comisiile locale.

(5) Împotriva hotărârii comisiei județene, cel nemulțumit poate face plângere la instanța (...) în termen de 30 de zile de la data la care a luat cunoștință de soluția dată de comisia județeană (...).

(8) Controlul judecătoresc se limitează exclusiv la aplicarea corectă a dispozițiilor imperative din prezenta lege cu privire la dreptul de a obține titlul de proprietate, la întinderea suprafeței de teren ce se cuvine și, dacă este cazul, la exactitatea reducerii acestei suprafețe, potrivit legii.

(10) Hotărârea judecătorească este definitivă. În baza hotărârii judecătorești, comisia județeană care a emis titlul îl va modifica, înlocui sau desființa, după caz.”

ÎN DREPT

24. Reclamanta se plânge de neexecutarea sentinței definitive din 29 ianuarie 1999. Ea invocă articolele [6 alin. 1](#) din Convenție și 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, care prevăd următoarele în părțile lor pertinente:

Articolul 6 alin. 1

"Orice persoană are dreptul la judecarea echitabilă a cauzei sale (...) de către o instanță independentă și imparțială (...) care va hotărî (...) asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil (...)"

Articolul 1 din Protocolul nr. 1

"Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții, sau a amenzilor."

25. Curtea constată că plângerea nu este în mod manifest neîntemeiată în sensul [art. 35](#) alin. 3 din Convenție. De asemenea, ea constată că aceasta nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate și o declară deci admisibilă.

I. Asupra pretinsei încălcări a art. 6 alin. 1 din Convenție

26. În opinia Guvernului, autoritățile administrative nu sunt răspunzătoare nici de neexecutarea și nici de întârzierea în executarea sentinței din 29 ianuarie 1999. Din

contră, el menționează că la data de 5 noiembrie 2002 reclamantei i s-a eliberat un titlu de proprietate pentru terenurile totalizând 4,5 hectare și că acest titlu a fost modificat de două ori pentru a-l face să corespundă pe cât posibil dispozitivului sentinței menționate anterior.

27. În privința amplasamentului terenurilor, Guvernul admite că unele parcele nu respectau în totalitate amplasamentul stabilit prin sentința din 29 ianuarie 1999.

28. Cu toate acestea, el consideră că neexecutarea *ad literam* a acestei sentințe nu poate fi atribuită autorităților, ci reiese dintr-o imposibilitate obiectivă de execuție, și anume greșelile Judecătoriei privind amplasamentul terenurilor. În ceea ce privește terenul situat la *Zamca*, Guvernul expune faptul că, conform informațiilor oferite de cartea funciară, acesta nu măsoară decât 1,88 hectare și că, prin urmare, reclamanta a primit în compensație un alt teren de 100 m² pe un alt amplasament, dar având o valoare echivalentă. În privința terenului situat la *Vatra satului*, Guvernul indică faptul că era imposibil să respecte delimitarea laturii este din moment ce terenul lui M.V. se afla într-altă parte a satului.

29. Guvernul a concluzionat că autoritățile interne au depus toate eforturile pentru a executa cât mai bine posibil sentința din 29 ianuarie 1999 și că în orice caz au oferit o justificare valabilă pentru neexecutarea sa *ad literam*.

30. Reclamanta neagă teza Guvernului. Ea contestă exactitatea titlului de proprietate ce i-a fost eliberat la 5 noiembrie 2002, invocând că terenurile situate la *Zamca* și *Joian* sunt în realitate mult mai mici. În fine, ea susține că terenul situat la *Vatra satului*, precum și o parcelă de 600 m² situată la *Joian*, nu există.

31. În orice caz, ea spune că continuă să se afle în posesia terenurilor, așa cum au fost identificate prin sentința din 29 ianuarie 1999, dar că primarul se opune acordării unui titlu de proprietate în conformitate cu această sentință.

32. Curtea amintește că, conform jurisprudenței constante, executarea unei sentințe sau unei hotărâri, indiferent care ar fi instanța care a pronunțat-o, trebuie să fie considerată ca făcând parte integrantă din « proces » în sensul articolului 6 din Convenție. Dreptul de a apela la o instanță ar fi iluzoriu dacă ordinea juridică internă a unui stat contractant ar permite ca o hotărâre judecătorească definitivă și obligatorie să fie ineficientă în detrimentul unei părți (*Imobiliara Saffi împotriva Italiei* [GC], nr. 22774/93, paragraful 63, CEDO 1999-V).

33. Curtea admite, la fel ca Guvernul, că dreptul de acces la instanță nu poate obliga un stat să dispună executarea fiecărei sentințe cu caracter civil, indiferent care ar fi acesta și indiferent care ar fi împrejurările (*Sanglier împotriva Franței*, nr. 50342/99, paragraful 39, 27 mai 2003). Cu toate acestea, ea constată că dacă administrația refuză sau omite să se supună sau întârzie să o facă, garanțiile articolului 6 de care a beneficiat justițiabilul în timpul fazei judiciare a procedurii își pierd orice rațiune de a fi (*Hornsby împotriva Greciei*, Hotărârea din 19 martie 1997, *Colecție de hotărâri și decizii* 1997-II, pag. 508, paragraful 41).

34. Curtea reiterează de asemenea principiile fundamentale ce se degajă din jurisprudența sa referitoare la interpretarea și aplicarea dreptului intern, și anume că nu este de datoria sa să cunoască erorile de fapt și de drept pretins comise de o instanță internă, doar dacă și în măsura în care ar fi putut să aducă atingere drepturilor și libertăților protejate de Convenție. Rolul Curții se limitează la a verifica compatibilitatea

cu Convenția a efectelor unei asemenea interpretări (*Prințul Hans Adam II de Liechtenstein împotriva Germaniei*, [GC], nr. 42527/98, paragraful 50, CEDO 2001-VIII ; *Streletz, Kessler și Krenz împotriva Germaniei* [GC], nr. 34044/96, 35532/97, 44801/98, paragraful 49, CEDO 2001-II).

35. Curtea remarcă faptul că în cazul în speță nu se contestă faptul că sentința din 29 ianuarie 1999 de condamnare a autorităților locale la acordarea către reclamantă a unui titlu de proprietate asupra mai multor terenuri al căror amplasament a fost precizat în dispozitiv nu a fost nici executată ca atare nici anulată sau modificată ulterior. Prin urmare, Curtea consideră că reclamanta a suferit o restrângere a dreptului său la executarea unei hotărâri judecătorești. Pentru a ști dacă această restrângere este compatibilă cu articolul 6 din Convenție, trebuie analizate motivele care au obligat autoritățile să nu respecte în întregime respectiva hotărâre judecătorească.

36. În această privință, Curtea constată că în urma modificării la 19 noiembrie 2003 a titlului de proprietate redactat la 5 noiembrie 2002 pe numele reclamantei, delimitarea terenurilor care îi fuseseră atribuite respecta amplasamentele indicate în dispozitivul sentinței din 29 ianuarie 1999, cu excepția unei parcele de 100 m² situată la *Zamca* și delimitării pe latura estică a terenului situat în *Vatra satului*.

37. Curtea constată apoi că, fiind sesizată cu acțiunea îndreptată împotriva primăriei Roman, Curtea de Apel din Suceava, bazându-se pe actele aflate la dosar precum și pe examinarea expertizelor efectuate în cursul litigiilor dintre reclamantă și autoritățile locale și terții, a confirmat explicațiile primarului pentru a justifica abaterea de la executarea acestei sentințe față de termenii dispozitivului său.

38. Ținând cont de faptul că autoritățile naționale și în special curțile și tribunalele au sarcina în primul rând de a aprecia faptele unei cauze, Curtea nu consideră necesar să se îndepărteze de la concluziile hotărârii din 17 februarie 2005 a Curții de apel din Suceava. Din aceleași motive, Curtea nu consideră de asemenea necesar să se pronunțe asupra afirmației reclamantei conform căreia ea continua să se afle în posesia terenurilor, așa cum sunt identificate prin sentința din 29 ianuarie 1999, această invocare făcând obiectul examinării instanțelor interne.

39. În plus, Curtea constată că justificările pentru neexecutarea *ad literam* a sentinței din 29 ianuarie 1999 au fost prezentate reclamantei în cursul litigiului împotriva primarului, în cadrul unei procedurii în contradictoriu care i-a permis să-și susțină cauza în condiții care nu au dezavantajat-o în raport cu partea adversă (a se vedea, *a contrario*, *Sabin Popescu împotriva României*, nr. 48102/99, paragraful 76, 2 martie 2004).

40. În consecință, Curtea consideră că după ultima modificare a titlului de proprietate, la 19 noiembrie 2003, autoritatea administrativă competentă s-a conformat obligației ce i-a fost impusă prin sentința menționată anterior.

41. Cu toate acestea, Curtea amintește că a considerat deja că omisiunea autorităților de a executa într-un termen rezonabil o hotărâre definitivă poate antrena o încălcare a [art. 6](#) alin. 1 din Convenție, mai ales când obligația de a dispune executarea deciziei respective revine unei autorități administrative (a se vedea *Acatrinei împotriva României*, nr. 7114/02, paragraful 40, 26 octombrie 2006).

42. În cazul în speță, Curtea constată că ultima modificare a titlului de proprietate al reclamantei datează din 19 noiembrie 2003, în condițiile în care sentința din 29

ianuarie 1999 a devenit definitivă la 23 februarie 2001. Curtea consideră că această întârziere este datorată autorităților locale și nu reclamantei.

43. În această privință, Curtea constată că a trebuit să aștepte peste doi ani pentru ca autoritățile competente să elaboreze diferitele propuneri de restituire și să elibereze trei versiuni ale aceluiași titlu de proprietate, în condițiile în care, pe baza explicațiilor oferite Curții de apel din Suceava de către autoritățile locale, cauza nu prezenta o complexitate deosebită.

44. Chiar dacă Curtea nu se află în situația de a analiza calitatea activității desfășurate de autoritățile interne, ea relevă că greșelile, cum ar fi de exemplu punerea în posesie incorectă din 25 iulie 2001, precum și înmulțirea dispozițiilor de restituire și a modificărilor titlului de proprietate, demonstrează o anumită slăbiciune a sistemului pus la punct pentru reconstituirea dreptului de proprietate (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Wierciszewska împotriva Poloniei*, nr. 41431/98, paragraful 46, 25 noiembrie 2003 și *Acatrinei* citată anterior, paragraful 41).

45. Aceste elemente sunt suficiente Curții pentru a concluziona că statul, prin intermediul organelor specializate, nu a depus toate eforturile necesare pentru a executa cu rapiditate hotărârea judecătorească favorabilă reclamantei.

46. Prin urmare s-a încălcat [art. 6](#) alin 1 din Convenție.

II. Asupra pretensei încălcări a [art. 1](#) din Protocolul nr. 1 la Convenție

47. Guvernul susține că reclamanta nu mai poate invoca o atingere adusă dreptului său la respectarea bunurilor ținând cont de faptul că a primit un titlu de proprietate pentru terenurile în suprafață totală de 4,5 hectare pe amplasamente care le respectă în linii mari pe cele indicate în sentința din 29 ianuarie 1999.

48. În plus, Guvernul subliniază că hotărârea din 17 februarie 2005 a Curții de apel din Suceava a indicat reclamantei împrejurările obiective care au împiedicat autoritatea competentă să-i elibereze un titlu de proprietate pe toate terenurile revendicate (a se vedea, *a contrario*, *Sabin Popescu* citat anterior, paragraful 76).

49. Reclamanta contestă poziția Guvernului și subliniază că repartizarea de alte terenuri decât cele ce fac obiectul sentinței definitive pronunțate în favoarea sa nu ar putea repara încălcarea dreptului său la respectarea bunurilor sale. Ea invocă faptul că Judecătoria Botoșani a stabilit corect amplasamentul terenurilor litigioase, dar că autoritatea competentă a refuzat să-i acorde un titlu de proprietate deoarece primarul și autoritățile locale favorizează anumiți terți.

50. Curtea notează cu ușurință că sentința din 29 ianuarie 1999 a creat în beneficiul reclamantei « speranța legitimă » de a fi efectiv pusă în posesia terenurilor litigioase și de a obține titlul de proprietate asupra lor (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Abăluță împotriva României*, nr. 77195/01, paragraful 55, 15 iunie 2006 și *Tacea împotriva României*, nr. 746/02, paragraful 37, 29 septembrie 2005). În aceste condiții, creanța sa este suficient stabilită pentru a constitui o « valoare patrimonială » care implică aplicarea garanțiilor articolului 1 din Protocolul nr. 1.

51. Curtea amintește că sentința de condamnare a autorității competente de a elibera reclamantei titlul de proprietate asupra anumitor terenuri nu a fost executată în termene rezonabile, fapt datorat autorităților administrative competente. Reiese că imposibilitatea pentru reclamantă de a obține executarea într-un termen rezonabil a sentinței în cauză reprezintă o ingerință în dreptul său la respectarea bunurilor sale, care

este prevăzută de prima frază a primului alineat al articolului 1 din Protocolul nr. 1 (*Acatrinei*, citat anterior, paragraful 51).

52. Dacă este drept că în prezent reclamanta se află în posesia unui titlu de proprietate, Curtea consideră că din cauza întârzierii în executare, ea a suferit un prejudiciu ce decurge din faptul că timp de peste doi ani ea nu a putut beneficia pe deplin de toate atributele dreptului de proprietate (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Sabin Popescu* citat anterior, paragrafele 80-81).

53. În această privință, Curtea reiterează constatarea sa făcută cu prilejul examinării plângerii întemeiate pe articolul 6 alin. 1 din Convenție, și anume că Guvernul nu a oferit o justificare valabilă în această privință; aceasta era deci arbitrară și implica încălcarea principiului legalității. O asemenea concluzie scutește Curtea de a descoperi dacă s-a menținut un echilibru just între cerințele interesului general și imperativele apărării drepturilor individuale ale reclamantei (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Dragne și alții împotriva României*, nr. 78047/01, paragraful 41, 7 aprilie 2005; *Tacea* citat anterior, paragraful 39; *Georgi împotriva României*, nr. 59318/00, paragraful 71, 24 mai 2006 și *Acatrinei*, citat anterior, paragraful 53).

54. Prin urmare, Curtea consideră că s-a încălcat [art. 1](#) din Protocolul nr. 1.

III. Asupra aplicării [art. 41](#) din Convenție

55. În conformitate cu art. 41 din Convenție, "*În cazul în care Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o satisfacție echitabilă.*"

A. Prejudiciu

56. Cu titlu de prejudiciu material, reclamanta solicită, fără a prezenta acte doveditoare, plata a 282.000 euro reprezentând valoarea terenurilor. Ulterior, reclamanta și-a majorat pretențiile cu titlu de prejudiciu material la 514.000 euro din cauza creșterii prețurilor pe piața imobiliară.

57. Pentru prejudiciul moral ea cere repararea suferințelor și neplăcerilor rezultate din presiunea psihică pe care susține că a suferit-o ținând cont de toate demersurile pe care le-a avut de întreprins la vârsta sa înaintată pentru a obține restituirea terenurilor sale. Ea indică faptul că nu a putut estima suma reală a prejudiciului său moral, pe care o lasă la aprecierea Curții.

58. Guvernul, bazându-se pe informațiile oferite de Camera notarilor din județul Suceava, indică faptul că prețul pe metru pătrat pentru diferitele terenuri litigioase variază între 0,03 și 0,5 euro, ceea ce scade valoarea de piață a tuturor acestor terenuri la 6.375 euro.

În plus, el consideră că o constatare a încălcării drepturilor invocate de reclamantă ar putea constitui în sine o reparație mulțumitoare a prejudiciului moral suferit.

59. Curtea relevă că singura bază de reținut pentru acordarea unei satisfacții echitabile constă în executarea tardivă a sentinței din 29 ianuarie 1999.

60. În privința prejudiciului material, Curtea consideră că reclamanta nu mai poate invoca un prejudiciu oarecare în acest capăt de cerere, în măsura în care a primit titlul de proprietate asupra terenurilor în cauză (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Sabin Popescu*, citat anterior, paragraful 91).

61. Curtea consideră totuși că reclamanta a suferit un prejudiciu moral, în special datorită frustrării provocate de întârzierea în executarea sentinței pronunțate în favoarea sa și că acest prejudiciu nu este suficient compensat printr-o constatare a încălcării.

62. În aceste împrejurări, pe baza ansamblului de elemente aflate la dispoziția sa și statuând în echitate, așa cum o cere articolul 41 din Convenție, Curtea acordă reclamantei 3.000 de euro pentru prejudiciul moral.

B. Costuri și cheltuieli

63. Reclamanta cere, prezentând acte doveditoare, 2031,60 lei noi românești (RON), adică echivalentul a 580 euro, pentru costurile și cheltuielile suportate în fața Curții, în special pentru cheltuielile de copiere, traducere și corespondență.

În privința costurilor și cheltuielilor suportate în fața instanțelor interne, reclamanta indică faptul că nu a păstrat decontul și nici actele doveditoare.

64. Guvernul nu se opune ca reclamantei să-i fie alocată o sumă corespunzătoare cu costurile și cheltuielile legate de procedura în fața Curții, cu condiția să fie dovedite, necesare și să aibă legătură cu cauza. Cu toate acestea, el contestă în parte suma cerută, menționând că unele acte doveditoare nu precizează faptul că cheltuielile au fost efectuate în legătură directă cu obiectul anchetei.

65. Conform jurisprudenței Curții, un reclamant nu poate obține rambursarea costurilor și cheltuielilor decât în măsura în care se stabilește realitatea, necesitatea și caracterul rezonabil al cuantumului lor. În cazul în speță, ținând cont de elementele aflate în posesia sa și pe baza naturii cheltuielilor, Curtea nu pune la îndoială faptul că acestea au avut o legătură directă cu încălcările constatate.

66. În aceste condiții, Curtea consideră rezonabilă suma de 580 euro pentru procedura demarată în fața Curții și o acordă reclamantei.

C. Majorări de întârziere

67. Curtea hotărăște să aplice majorările de întârziere echivalente cu rata dobânzii pentru facilitatea de credit marginal practică de Banca Centrală Europeană, la care se vor adăuga trei puncte marginale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

CURTEA,

ÎN UNANIMITATE:

1. declară cererea admisibilă;

2. hotărăște că a fost încălcat art. 6 alin. 1 din Convenție;

3. hotărăște că a fost încălcat art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție;

4. hotărăște:

a) că statul pârât trebuie să plătească reclamantei, în termen de 3 luni de la data rămânerii definitive a hotărârii, în conformitate cu [art. 44](#) alin. 2 din Convenție, 3.000 euro (trei mii euro) pentru prejudiciul moral și 580 euro (cinci sute opt zeci euro) pentru costuri și cheltuieli ;

b) că sumele respective vor fi convertite în moneda statului pârât la rata de schimb din ziua plății la care se va adăuga orice sumă ce ar putea fi datorată cu titlu de impozit;

c) că, începând de la data expirării termenului amintit și până la momentul efectuării plății, suma va fi majorată cu o dobândă simplă, a cărei rată este egală cu

rata dobânzii pentru facilitatea de credit marginal practică de Banca Centrală Europeană, la care se vor adăuga trei puncte procentuale;

5. Respinge cererea de acordare a unei satisfacții echitabile pentru rest.

Redactată în limba franceză, apoi comunicată în scris, la data de 26 iulie 2007, în aplicarea [art. 77](#) alin. 2 și 3 din Regulament.

Elisabet Fura-Sandström,

președinte

Santiago Quesada,

grefier